

19. TRÚBENIE SIEDMEHO ANJELA

(Zjavenie Jána 11,15-19)

(3. videnie. Sedmopečatná kniha. Otvorenie siedmej pečate. Trúbenie siedmeho anjela)

*

Zatrúbil siedmy anjel. A na nebi zazneli mohutné hlasy (štyri bytosti z 4,11 alebo zbor spravodlivých z 7,9-17) **a volali: „Kráľovstvo tohto sveta sa stalo kráľovstvom nášho Pána a jeho Pomazaného** (odkaz na Žalm 2,2; poukaz na nedeliteľnú vládu oboch, Boha i Krista) **a bude kraľovať na veky vekov“** (odkaz na Daniela 7,14-27). **Vtedy dvadsiati štyria starci, čo sedia na trónoch pred Bohom** (odkaz na nebeskú suitu z 4,4; 4,10-11), **padli na tvár, klaňali sa Bohu a volali: „Vzdávame ti vd'aky, Pane, Bože Všemohúci** (hebr. **el Šada**j – staré Božie meno), **ktorý si bol, že si sa ujal svojej veľkej moci a začal si kraľovať. Národy sa rozhnevali, ale prišiel tvoj hnev a čas súdiť mŕtvych a odmeniť tvojich služobníkov, prorokov a svätých a tých, čo sa boja tvojho mena, malých i veľkých** (všetci kresťania), **a zničiť tých, čo kazia zem.“ A v nebi sa otvoril Boží chrám a v chráme bolo vidieť archu jeho zmluvy** (definitívna prítomnosť Boha uprostred spoločenstva veriacich - nového Izraela; pozri Christologický cyklus II.: *Dvanásťročný Ježiš v chráme*). **A nastali blesky, burácanie, zemetrasenie a veľké krupobitie** (podobne 6,12: *Živelné pohromy*; 8,7: *Rozlomenie siedmej pečate; Posledný súd*).

Siedme trúbenie podľa niektorých exegetov nie je oznámením posledného súdu, ale súd sám, ktorý začína oslavou príchodu Božieho kráľovstva. Nie je to ešte tretie beda, ale úvod k nemu v kapitolách 14 - 16 (*Hrozna hnevu, Sedem plia*g). Niektorí starší komentátori (Bengel, †1752) v anjelovi siedmeho trúbenia videli archanjela Gabriela.

Vo výtvarnom umení námet Siedmej poľnice ikonograficky splyva s *Živelnými pohromami* z Rozlomenia 6. pečate (6,12-17). Jediným ustáleným znakom je prítomnosť trúbiaceho anjela, zvyčajne všetkých siedmich. Na Michelangelovej freske Posledného súdu (1541) siedme, záverečné trúbenie zobrazuje guľovitý zhluk anjelov dramaticky šermujúcich dlhými poľnicami v strede spodnej časti kompozície, medzi davom anjelov a démonov bijúcich sa medzi sebou (vpravo) a anjelov zachraňujúcich zmŕtvychvstalých (vľavo). Pre umelca je príznačné, že sa nedal spútať predlohou a zobrazil nie sedem, ale osem trúbiacich anjelov. Iba sa možno domýšľať, či hlboko filozoficky a mysticky založený umelec sledoval osmičkou nejaký zvláštny odkaz: cirkevný otec Augustín z Hippo Regia (†430) hovoril o siedmich dňoch stvorenia a ôsmom dni nekončiacej blaženosti, 1. list Petra (3,20) píše o osmičke ako o čísle záchrany a znovuzrodenia, ležatá osmička (lemniskáta) je číslom nekonečnosti, celok osmičky (ogdoada) je číslom, ktoré tvorí hranicu pozemského a nadpozemského... (pozri Christologický cyklus II.: *Kázeň na hore/Osem blahoslavenstiev*)

*

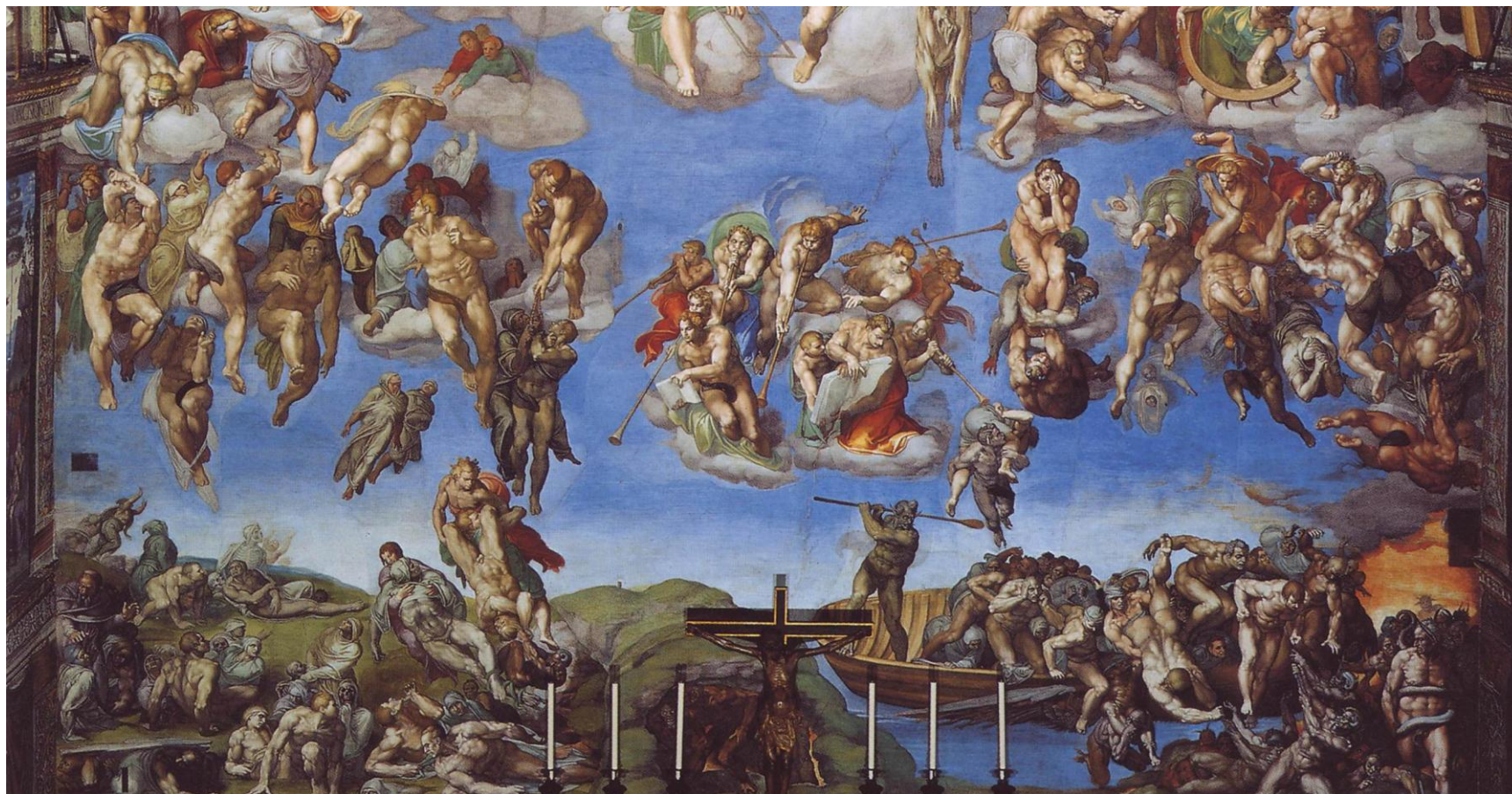
Proroci (hebr. **nabí**, gr. **profetes**) v kapitole Siedmej poľnice sa vzťahujú na novozmluvnú dobu. Ide o mužov aj ženy, ktorí zvestovali príchod Mesiáša Krista a kráľovstva Božieho. Prvými novozákonnými prorokmi, okrem Ježiša Krista v ľudskej forme jeho prirodzenosti, boli Anna a *Simeon z príbehu *Uvedenia Ježiša do chrámu* (Lukáš 2,36), jeruzalemský veľkňaz Zachariáš (Lukáš 1,5 a nasl.) a predovšetkým jeho syn Ján Krstiteľ (Matúš 3,13-17;

11,3; Marek 6,14-29; Lukáš 3,2). Potom nasleduje rad postáv, mužov i žien, väčšinou neuvádzaných menami, ako boli napríklad štyri dcéry evanjelistu Filipa, prvého diakona jeruzalemského zboru (Skutky 21,9), účastníci *Vyliatia Ducha Svätého* (pozri Christologický cyklus III.), ktorí dostali dar Ducha. V prvotnej cirkvi (Skutky 15,32; 21,10) sa za prorokov, ohlasovateľov pravdy o mesiášovi Ježišovi, označovali aj niektorí presbyteri (starší < z gr. **presbytés** = stavec; poradcovia biskupa, starší) a diakoni (gr. služobníci < **diákonos** = sluha, pomocník; duchovní nižšieho svätenia).

Vo všeobecnosti vládne názor, že v poapoštolskej dobe, po smrti apoštola Jána, predpokladaného autora Zjavenia, nemohli existovať proroctvá a proroci v novozákonnom zmysle. Ak sa hovorí o prorokoch, má sa za to, že ide skôr o kazateľov obdarených silnou charizmou. Tieto tvrdenia vychádzajú z existencie kánonu Nového zákona, ktorý vylučuje možnosť nového zjavenia pravdy.

(Prvým novozákonným kánonom bol tzv. Muratoriho kánon z 2.pol.2.st.; posledným bol katolícky kánon prijatý na Tridentskom koncile r. 1546. Jednako len koniec kanonizácie západnej cirkvi sa kladie do 5.st. Svoje kánony prijala protestantská cirkev, nie však prostredníctvom synod, ale podľa výtlakov Biblie (King James Biblia z 1611; Kralická Biblia, 1613). Svoje Písmo "kanonizovali" aj Židia, stalo sa tak roku 90 na palestínskej synode v Jabne/gr. **Jamnia**).

Podobné názory na proroctvá a prorokov poapoštolskej doby na prvý pohľad podopierajú výklady autorít, ako je apoštol Pavol: „Proroctvá sa pominú, jazyky umlknú, poznanie sa pominie...“ (1Korinským 13,8). Kontext textu tak jednoznačný nie je. V skutočnosti Pavol tvrdí, že proroctvá ustanú, až príde doba, keď uvidíme (pravdu, Boha) bezprostredne, "tvárou v tvár", čo nepochybne znamená v čase mimo tento vek a život. Preto podľa dnešných teológov nie je žiadny dobrý dôvod, aby Boh nemohol použiť dar proroctva k tomu, aby viedol konkrétny zbor, národ či jednotlivca, aby ho varoval, povzbudzoval alebo napomínal prostredníctvom prorockej výpovede. Tá sa vzťahuje k minulosti, prítomnosti i budúcnosti, hoci ľudovo sa proroctvo chápe ako predpoveď budúcej udalosti. Prirodzene cirkev od prorokov nežiadala a nežiada inováciu, doplnenie či úpravu už jestvujúceho, kodifikovaného učenia; očakáva od nich, že v každom okamihu budú stáť v prednej línii a čeliť prenasledovaniu odporcov Boha.

SKUPINA ANJELOV S TRÚBAMI Z FRESKY POSLEDNÝ SÚD (1536 - 1541) MICHELANGELO